

indhyllede sig i Selvgodhedens Toga, men kom Kritikken i Møde ved selv at skride til en tidssvarende Reform af sin Organisation og sin Arbejdsmetode, og jeg tillader mig derfor den personlige Henstilling til Regeringen, om den ikke vil tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse med en Nedbringelse af Rigsdagsmændenes Antal som et Hovedpunkt i en Reorganisation som den af mig anbefalede.

A. M. Hansen: Jeg skal ikke lade mig friste af det ærede Medlems (Ole Bjørn Kraft) sidste Udtalelser til at komme ind paa en Betragtning af disse, da jeg mener, at det vilde blive en Diskussion, der førte for vidt og ikke hørte hjemme under Behandlingen af det foreliggende Lovforslag, saa jeg vil nøjes med at udtale mig om dette. Jeg kan paa mit Partis Vegne sige, at vi kan tiltræde dette Lovforslag, men ønsker samtidig at udtale, at vi ikke derigennem giver Udtryk for, at danske Rigsdagsmænd har været for rigeligt aflagt for deres Arbejde; vi tiltræder det ud fra den Opfattelse, at i en Tid, hvor der kræves økonomiske Afsavn af mange Borgere, bør Rigsdagsmændene ogsaa give Afkald paa en Del af deres Vederlag, selv om dette ikke i sig selv er for stort som Betaling for Arbejdet og for Fravær fra egen Bedrift. Ud fra dette Synspunkt kan vi ogsaa tiltræde, at denne Reduktion finder Sted til 1. Juli i Aar, og at Reduktionen af Tillægene til Ministerlønninger og Ministerpensioner finder Sted til samme Tidspunkt, selv om vi i øvrigt maa fastholde, at Tjenestemandslovens Revision bør udsættes til 1. April 1928.

Axel Dam: Med Hensyn til Nedsættelsen af Rigsdagsmændenes Diæter skal jeg udvise al den Velvillie, som den højt-ærede Indenrigsminister opfordrede til at udvise. Ved at stemme derfor risikerer man i hvert Fald ikke at faa nogen Bebrejdelse fra sine Vælgere eller andre udenfor Rigsdagen.

Men naar der foretages en Forandring i Valgloven, synes det mig betimeligt ogsaa at fjerne nogle af de værste Pletter paa den Valglov, vi har, og det, jeg gerne vil sige et Par Ord om, bliver navnlig, synes jeg, paatrængende, hvis der tænkes paa at foretage en Indskrænkning af Rigsdagsmændenes Antal. Jeg sigter for det første til Bestemmelsen om de 10 000 Vælgere, der skal til for at danne et Parti, som jeg finder burde afløses af en Bestemmelse om, at en Forening af Vælgere kan

anmelde sig som Parti. Om de spilder deres Stemmer eller ej, synes jeg maa blive deres egen Sag, det har vi ikke nogen Ret til at være Formyndere over. Det er naturligvis heldigst, at Partidanelsen sker efter store politiske Linier, ikke efter Spaltninger i smaa Særinteresser, men naar Lovgivningsmagten paa saa mange Maader blander sig i Særinteresserne, i det frie Erhvervs indbyrdes Rivninger, er det forstaaeligt, at saadanne Særinteresser kan ønske og kan have Berettigelse til at kræve en Repræsentation ind i Rigsdagen for at virke netop for deres Interesser. Jeg tænker f. Eks. paa et saadant foretøret Erhverv som Restauratørhvervet. Først har man gjort det til Genstand for en Undtagelseslov, som trykker dette Erhverv. Dernæst har man gjort dets Udøvere til ulønnede Funktionærer af den allerubehageligste Art, som Skatteopkrævere, og endelig idømmer man dem en Straffrente for Restancer, som langt overgaar, hvad vi andre kommer til at betale, naar vi kommer for sent med Skatten. Man vil maaske sige, at de har i Forvejen indkasseret disse Statens Penge og har at aflevere dem. Dertil vil jeg sige, at ganske det samme gælder os andre Skatteydere. Vi betaler Skat af det foregaaende Aars Indtægt, og hvis Staten virkelig har moralsk Ret til en Del af min Indtægt for det foregaaende Aar, hvad jeg for mit Vedkommende benægter, saa har jeg indkasseret disse Penge; det er Statens Penge i min Besiddelse, fuldstændig paa samme Maade som de af Restauratøren indkrævede Skatter.

Endelig er der forskellige andre Ting at bemærke. Der staar et Sted i Valgloven, at ingen maa opstille sig til Valg i mere end en Amtskreds. Det kunde jeg ønske i høj Grad forandret, nemlig til, at enhver kan gøre det, saa at de sorte Streger paa Landkortet fjernes. Den nævnte Bestemmelse vil, som man let ser, faa den største Betydning, hvis Rigsdagsmændenes Antal indskrænkes. Jeg synes, at Retfærdigheden kræver, at Mennesker rundt omkring kan samle sig til at sende en Repræsentant ind paa Rigsdagen. Det kunde ordnes forholdsvis let, ved at man paa Valgstederne blot lod en Rubrik staa tom, saa at man kunde udfylde den med Navnet paa den Kandidat, man ønsker valgt, hvor som helst i Landet han end befandt sig. Man vil maaske dertil kunne indvende, at det er en udemokratisk Foranstaltning, for saa vidt som det giver et Privilegium til de Mennesker, som staar saa højt